

ZIJN HEERLIJKHEID ZIEN

Het leven is niet gemakkelijk. Er is voor velen een strijd om het bestaan, er zijn teleurstellingen en zorgen van allerlei aard, er worden ook op geestelijk gebied vele moeilijkheden gevonden.

En toch heeft de groote Apostel het ons voorgeleefd, te midden van alles verblijd te zijn, en tijdig en ontijdig te getuigen.

Wat het geheim is van zulk een voor velen niet gekende, door velen niet begrepen, en toch door allen begeerde houding?

Het zien naar Boven.

Als Paulus de heerlijkheid vóór zich zag, vergat hij alles en strekte hij er zich naar uit. Het wit aanschouwende, jaagde hij naar den prijs der roeping Gods, die van Boven is in Christus Jezus. Maar dat niet alleen. Hij zag ook den Heer Zelf. Hij wist, dat Hij nabij was, en alles wél zou maken bij Zijn komst. En daarom verblijdde hij zich te allen tijde in Hem.

Ja, nog meer. Doordat hij wist, eens met Christus te zullen zijn, en dat Christus nu met hem was, vermocht hij alle dingen, was geen strijd hem te veel, geen tegenstand hem hinderpaal. Voor alles ontving hij Goddelijke kracht.

David heeft hetzelfde ondervonden. In gevaar van zijn leven, in den grootsten nood, richtte hij het oog op zijn machtigen Helper. En toen hij Hem zag, Die waard was geduriglijk door hem en al Gods volk te worden geprezen, was hij niet alleen gerust, maar overgelukkig.

In Psalm 34 : 6 lezen we in nieuwe vertaling: „Zij hebben op Hem gezien en werden vroolijk, en hun aangezichten werden niet schaamrood.“ Of zooals Prof. Obbink overzet: „Ziet op Hem, dan zal uw gelaat vroolijk stralen, ulieder aangezicht zal niet donker zijn.“

Het zien op den Heere Zelf, zoo zegt ons hier David van zichzelf en van allen die het bij God zoeken, geeft niet alleen zekerheid van uitreding en verhooring, maar montert op, maakt van harte vroolijk, doet het gelaat van blijdschap stralen.

En nu Jesaja.

In Johannes 12 : 41 zegt de Heere Jezus van hem: „Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid

zag en van Hem sprak.“ Het is een zinspeling op Jesaja 6 : 1. De nog jeugdige Jesaja zag in een zorgvollen tijd, toen de koning Uzzia stierf, den Heere. Hij zag Zijn heerlijkheid. En toen sprak hij van Hem. Het woord, dat hij brengen moest aan een hardnekkig volk, was hard. Maar hij had er de kracht toe, omdat hij Hem en Zijn heerlijkheid had gezien. Daarom was hetgeen hij sprak niet maar leer, doch leven. Want het was een woord over Hem, Dien hij zag.

Houden we ons met den Persoon des Heeren bezig, met Zijn heerlijkheid, dan zullen wij van Hem spreken. Misschien kunnen we ook omgekeerd zeggen: spreken wij van Hem, dan zullen we Zijn heerlijkheid zien.

Daarom is die bediening des Woords zoo belangrijk, die altijd weer Hem vóór ons plaatst.

Van den Heiligen Geest lezen we, dat Hij ons leiden zal in al de waarheid, want Hij spreekt niet uit Zichzelf, maar wat Hij daar Boven gehoord heeft; en Hij verheerlijkt den Persoon des Heeren. Hij neemt het uit Hem, en verkondigt het ons.

We leven in de weken, waarin veel wordt gesproken over Jezus. Men denkt aan Zijn lijden en strijd, aan Zijn verworpen worden en sterven. Maar dit alles is ons van geen nut, als we niet ons bezighouden met Hem Zelf.

We moeten Hem en Zijn heerlijkheid zien.

Dan strekken we ons uit naar Hem, en verlangen er naar, Hem beter te leeren kennen.

Dan gevoelen we ons gelukkig in Zijn gemeenschap.

Dan is het ons een behoefte, van Hem tot anderen te spreken; over Zijn heerlijkheid getuigenis af te leggen.

Dan worden onze harten vroolijk, en onze aangezichten stralen van echte blijdschap.

Laat ons geloofsoog Zijn heerlijkheid zien, en we zullen van Hem spreken met gelukkige harten.

En ook: laten we over Hem spreken met gelukkige harten, en we zullen Zijn heerlijkheid zien.

Dát is het geheim van altijd blijde te zijn te midden van alles, en met blijdschap te strijden en te werken.

J. N. V.

UCHTEND

In juichend licht werd nieuwe dag geboren;
een gloed van goud gleed over het gazon,
waar dichte dauw z'n glinsterende sporen
als kristallijne parels over spon.

Een nietig sprietje in het groen verloren,
dat schier het wicht van dauw niet torsen kan,

No. 23 — 6 Maart 1937

werd drager van een paardenkroon herboren
in tooverlicht van goddelijke zon.

De stille schoonheid van verborgen leven,
vereenigd door een wond'ren liefdeband,
wordt door Gods Licht de flonkering gegeven
en tot een glans vol hemelgloed verheven,
die heel de weelde eener ziel ompant
en heilige vreugde innerlijk doet beven. H. W. A.